

TW-nytt

Conservare - Illuminare - Inspirare

Loge nr. 22
Thomas Wildey

NOVEMBER 1979

Redaksjon:
Daniel Moody, Erik Sundby

HVA HAR LOGEN BETYDD FOR MEG? av bror Per Oscar Carlson.

Jeg har fått en forespørsel fra redaktørene av vårt blad TW-nytt om å skrive noen ord om hva logen har betydd for meg.

Jeg synes ikke det er lett å gi et fullstendig uttrykk for dette. I den tid vi gjennomlever tror jeg det er vanskelig å fatte hvilken betydning logen egentlig har.

Som kjent har verden etter hvert blitt stadig mindre takket være den hurtige tekniske utvikling som truer med å ta pusten fra oss.

Nesten samtidig med at en begivenhet finner sted på den andre side av vår klode, kan vi selv beskue den i vår egen stue. Fremmede strøk vi leste og hørte om kan vi idag nå i løpet av noen timer, - og hvilken verden er det så vi konfronteres med? Jo - en verden som preges av krig og splid, terror og drap, sult og nød - forhold som ikke kan unnlate å sette spor i våre sinn.

Min egen hverdag er heller ikke rosenrød, men ofte farget av møte med mennesker hvis skjebne fyller deg med lede og en følelse av avmakt. Nerve-slitte mødre som trygler om hjelp og som du må møte med glatte ord.

Og synes du en sjelden gang at du kanskje har gjort en meningsfullt gjerning ved å bremse et tilsynelatende uavvendelig livsløp mot katastrofen ved å få plassert en nedkjørt ungling i varetekt, føles det dypt urettferdig når forsvareren i utvetydige ordlag tillegger deg ganske andre og mindre ideelle motiver.

Din egen hverdag og den verden du lever i skal såvisst ikke virke oppstrammende, - og likevel er det et alternativ - en kilde å øse av -

slik føler jeg meg privilegert. Jeg har et sted å vende meg til, der jeg kan "ta meg igjen", der jeg kan vende verden og hverdagen ryggen.

Hvor ofte har det ikke hendt at en tung dag kanskje frister deg til å bli hjemme denne tirsdagen. Hvor lykkelig er du allikevel ikke for at du ikke ga etter når du etter en logekveld på vegen hjem memorerer hva kvelden ga deg.

Den trygge åpne tonen som møter deg når du hilses med et kraftig håndtrykk, smilene, varmen i ansiktsuttrykkene. Og når du så vandrer inn i logesalen og finner din plass - musikken og sangen som forener og skaper høytid. Med ett er verden så ubetydelig og langt borte. Det som tynger og trykker glir av deg - og viker plass for en indre fred og ettertanke, takknemlighet og ydmykhet. Ordene som fremsies synker ned i deg og får alt "der ute" til å virke smått og betydningsløst. Du fylles av en andakt - og fellesskapsfølelse som gir deg noe å leve på.

Etter en slik opplevelse i logesalen som alltid har vært en høytidsstund, er den uformelle, men åpne og hjertelige tonen på etter-møtene den naturlige avslutning på et samvær som gir deg trygghet og styrke til igjen å møte nye utfordringer og krav - krav som dessverre ikke har gitt meg den anledning jeg har ønsket til å dyrke vårt samvær

Likevel føler jeg meg privilegert, og jeg takker deg Arne (Arne Georg Gjerberg) fordi du for snart 20 korte år siden anbefalte meg i denne krets der hver enkelt logebror har bidratt til at jeg kan se tilbake på vårt samvær med glede og takknemlighet.

LOGE Nr. 22.

Høstens samvær har vært preget blandt annet av installering av de nye embedsmenn, innvielse med forøkelse i vår broderkjede som alltid er en stor dag for oss, vi har hatt annen- og tredjegrads innvielser samt 25års veteran-tildeling. - Dette er noe som fornyer vårt sinn og gir indre forankring, og igjen viser kjernen i Odd Fellow Ordenens oppbygning, dens lære og fostring.

I dagens verden og samfund som er i kaotisk oppbrudd, finner vi et fast holdepunkt- katedralen i en stormfull tid. Livets sanne verdier blir "malt" for vårt indre øye og troen på det gode. Vi reddes fra å bli kald og kynisk, - Vi får noe i oss til å leve for og å dø på.

En tidligere Odd Fellow-bror uttalte forleden: "Etter de mange år som nå er faren henn, og jeg ser tilbake på mitt liv, forstår jeg hva jeg har tapt i mitt indre og i livet ved å forlate Ordenen. Den ga meg så meget av verdier som jeg først nå forstår. Ordenen er noe mer enn en forening og klubb, det er min erfaring. I mitt sinn bærer jeg anger og det tapte."

Denne uttalelse og dette hjertesukk bør gi ettertanker- og man viser ellers til artikkelen på første side av vår bror Per Oscar Carlson: "Hva Logen har betydd for meg".

Flyktningeaksjonen 79 appellerte sterkt til våre hjerter da oppfordringen om innsats ble henstillet ved Store Sire i Odd Fellow-organet og av vår Overmes i Logen. Det var flere brødre som så seg istand til å være med i aksjonen, - og vi er forvissnet om at kollektørene under dør-til-dør aksjonen ble vel mottatt av Odd Fellow-brødre over hele landet. -

Vår Loge ga sin gave med 5000 kroner.

OM 22 KLUBBEN.
Av Henry Jarle Lund.

Som alle kjenner til er utgangspunktet for denne klubben barnehaven "på Berg" for barn med Cerebral Parese, ryggmargsbrokk etc.

Meningen var at disse barna, som har lært hverandre å kjenne gjennom førskoletiden skulle fortsette å møte hverandre i fritiden, den 1. mandag i hver måned. Dette har over et lengre tidsrom fungert bra.

Pr. idag er det 12 barn med, men man forsøker å utvide med ytterligere 6 til totalt 18 medlemmer.

Vi prøver å legge opp til aktivitetene hvor medlemmene skal aktivisere seg selv ved f.eks. samtaler, spill etc. For mange vil dette å delta i samtaler være et stort gjennombrudd, da ikke alle har like lett for dette p.g.a. sitt sykdomsbilde. Privat begrensninger nok talevanskene kommunikasjonsmuligheten med omgivelsene. Ut over innemøtene som finner sted på Berg, legger vi opp til besøk på kultursteder som museum, teater etc. Vi har dessverre en begrensning her da åpningstidene ikke alltid faller sammen med det tidspunkt vi kan bestille våre sjåførere.

SJÅFØRER.

Alle sjåførere er brødre av vår Losje men det er dessverre for få av oss. Dette medfører at vi har for liten reservekapasitet når en bror blir forhindret fra å kjøre en kveld.

22 KLUBBEN burde ha to sjåførere som kunne dele ansvaret for 2-3 barn. Dette ville medføre at sjåførene kunne ordne seg imellom hvem som kjører den enkelte gang. På den måte behøver den enkelte ikke å kjøre mer enn annen hver måned, - totalt 5 ganger i året. - Vi avholder 10 møter i året, unntatt i feriemånedene juli og august.

TANTE GUNVOR NERBYE er vår spesielle kontaktperson på Berg. Hun har i disse dager mottatt Kongens fortjeneste-medalje i gull for sitt oppofrende arbeide for og blandt barn med Cerebral Parese, ryggmargsbrokk etc.

EN APPEL TIL VÅRE BRØDRE!

Når Kongen kan gi gull, må brødrene kunne gi noen mandagstimer i året fra ca. kl. 18.20 til 20.30.

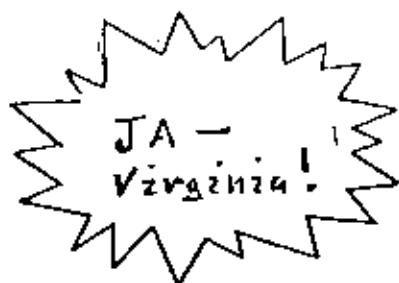
MØTEPROGRAM FOR 1979:

- Mandag 5/11: Innemøte Berg kl.18.30
- Mandag 3/12: Innemøte Berg kl.18.30
- Utdel.møteprogram 1980

SJÅFØRER KAN MELDE SEG TIL:

Jan Erik Arnesen
Telefon: Kontor:485467.Priv.:724208

Inet er så dødt som gårdsagens avis, sies det ofte. Det er i hvert fall meget sjelden at det som skrives i dagsavisenes lederspalter huskes utover den dagsaktuelle situasjon det er skrevet for. Enestående er det sikkert at en slik lederartikkel blir klassisk, at den huskes av generasjon etter generasjon, at den er blitt en del av et folks tradisjon.

Det er gått mer enn tre kvart århundre siden lederartikkelen «Ja, Virginia», ble offentliggjort. Det skjedde i avisen New York Sun like før jul 1897. Den dag idag er den stadig kjent og kjær, den siteres og trykkes opp igjen. Den er til og med spilt inn på en gramofonplate som er stadig like populær.

Virginia Hanlon var en åtte år gammel amerikansk pike som hadde fått sådd tvil i sin sjel. Slik kan det jo så ofte gå når barna begynner å glede seg til jul - og begynner å fundere på dette med julenissen. Virginia ville ikke gi slipp på julenissen, på Santa Claus. Hun ville ikke tro på tvilerne. Og Virginia ville få sikkerhet i sin sak. Så tok hun mot til seg og skrev til avisen New York Sun:

«Kjære redaktør. Jeg er en åtte år gammel pike. Noen av mine venninner påstår at det ikke finnes noen Santa Claus. Pappa har sagt at hvis det står i New York Sun, så må det være sant. Vær så snill, fortell meg sannheten: Finnes det en Santa Claus?»

Redaktøren nøyde seg ikke med å sende svar på brevet, han satte seg ned og skrev sin lederartikkel som har levet i tre kvart århundre:

«Ja, Virginia! Dine små venner tar feil. De er blitt påvirket av andres skepsis i en skeptisk tidsalder. De tror ikke på noe annet enn det de kan se. De tror ikke at noe kan eksistere som ikke kan oppfattes av deres små hjerner. Alle hjerner er små, Virginia, både voksnes og barns. I dette vårt store univers er mennesket bare som et lite insekt, som en maur, i sin forstand sammenlignet med den endeløse verden som omgir det - målt med den intelligens som er i stand til å fatte all sannhet og all kunnskap.

Ja, Virginia! Det finnes en Santa Claus. Han finnes like så sikkert som det er kjærlighet og gavmildhet og hengivenhet som du vet finnes i rikt monn og gir ditt liv den største glede og skjønnhet. Akk hvor bedrøvelig ville ikke vår verden være hvis det ikke fantes en Santa Claus! Det ville være like bedrøvelig som om det ikke skulle finnes noen Virginia. Da ville det ingen barnlig tro være i verden, ingen poesi, ingen romantikk som gjør vårt liv verd å leve. Vi ville ingen annen glede ha en den som sanser og syn kunne gi. Det evige lys som barndommen fyller vår verden med, ville slukkes ut.

Ikke tro på Santa Claus? Da kunne du like godt la være å tro på feer og alver! Du kunne fu Pappa til å betale vaktmenn til å våke over alle skorstenspiper på juleaften, men om de ikke så noen Santa Claus komme ned skorstenen - hva beviser det? Ingen ser Santa Claus, men det betyr ikke at ingen Santa Claus er. Alt det som er mest virkelig i denne verden, er slikt som hverken barn eller voksne kan se. Har du sett alvedans i gresset? Naturligvis ikke, men det er intet bevis for at de ikke er der. Ingen kan begripe eller forestille seg alle de underer som er usette og usynlige i vår verden.

Ranglen i vuggen kan du åpne og se hvor støyen kommer fra, men det er et slør som dekker den usynlige verden - et slør som den sterkeste mann, ja den forenede styrke hos alle verdens sterkeste menn ikke kan rive til side. Det er bare tro, fantasi, poesi, kjærlighet, romantikk som kan skyve til side dette slør og se og forestille seg den overjordiske skjønnhet og glorie på den annen side. Er alt dette virkelig? Ja, Virginia, i hele den vide verden er intet annet så virkelig og så varig.

Ingen Santa Claus? Gud være lovet at han lever, og lever evig. Om tusen år, ja om ti tusen år vil han fortsatt skape glede i alle barnehjerner.

Underet

Vi går under stjerner som gløder,
skjønne på himmelens hvelv —
Mens drømmen i sinnet vårt føder,
håpet om underet selv.

Da røres vår tanke av vinger
som løfter fra dagens gys —
mens klokkene kaller og ringer
mot underets strålende lys.

Der lyser en hellig stjerne
med sang fra englers kor,
et tegn, et bud fra det fjerne
om forsoning og fred på vår jord.

Rolf Ljøen.

VED AFTENS TID.

Stor Sire Arne Espelund
 har uttalt følgende:

"Vår orden tilhører vår tid. Enkelte tviler kanskje, - påstår forsiktig at den ikke har fulgt med tiden, - går vi med slike tanker, ja, da er vi på villspor!
 Vår arv er Odd Fellow Brorskapet."

Det banker så stille på døren ...
 han måtte jo komme en gang ...
 Dog ante jeg ingenting før enn
 han kom her ved aftensang.

Men er det som venn han kommer,
 og er han en kjærkommen gjest?
 Er mannen derute min dommer,
 eller en som ber meg til fest?

Der banker en gjest på min rute.
 Han vil ikke gå sin vei.
 Jeg kan ikke stenge ham ute,
 og kan ikke gjemme meg.

Så er jeg ved enden av veien,
 og veien var slett ikke lang ...
 en to-tre skritt over heien,
 så slutter min pilgrimsgang.

Hvor ble det av livet som ilte
 avsted imot døden i hast?
 Best som mot solen jeg smilte,
 jeg kjente at håpene brast.

Hvor ble det av drømmen så fager
 om storverk og edel dåd,
 om dyst og om dådfylte dager?
 Hvor ble det av tanker og dåd?

Så liten en blir når han banker
 på døren ved dagens slutt!
 En samler vel helst sine tanker
 om alt det en har forbrutt -- :

om dårskapens drømmepokaler
 da hjertet var ungt og stolt,
 om tomme og brautende taler
 og løfter som aldri ble holdt.

Det blir ingen seier for kjødet,
 og lite å gledes ved
 når engang jeg høster min grøde
 og ser hvor beskjedne den ble.

Der åpner han døren forsiktig ...
 så skal vi avsted vi to!
 Men - ser mine øyne riktig?
 Men kjære - Han smiler jo!

A, hvor dette smilet varmer!
 Nå kjenner jeg ham igjen ...
 Han kommer jo som min forbarmet,
 som trøster og frelser og venn!

Jeg ser at hans øyne er milde.
 Nå kommer han ganske nær.
 Nå hvisker han ømt og stille:
 "Jeg elsker deg slik som du er!"